

**ONTWERP VAN DECREET HOUDENDE WIJZIGING VAN HET ENERGIEDECREET
VAN 8 MEI 2009, WAT BETREFT DE AANPASSING VAN DE
GROENESTROOMDOELSTELLINGEN, DE WKK-DOELSTELLINGEN EN DE
ENERGIEHEFFING**

MEMORIE VAN TOELICHTING

Dames en Heren,

1. Inleiding

1.1. Situering

In titel XIV van het Energiedecreet van 8 mei 2009 is met ingang van heffingsjaar 2015 een forfaitaire heffing per afnamepunt van elektriciteit aangesloten op het elektriciteitsdistributienet, op het plaatselijk vervoersnet van elektriciteit of op een gesloten distributienet van elektriciteit opgenomen. In het Vlaamse Gewest zijn er meer dan 3,3 miljoen dergelijke aansluitingspunten. De keuze werd gemaakt om het toepassingsgebied van deze gewestelijke energieheffing te beperken tot de materiële bevoegdheden van het gewest, te weten de in artikel 6, §1, VII, eerste lid, a) van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen (hierna: BWHI) bedoelde distributienetten.

Via het programmadecreet van 18 december 2015¹ werd deze heffing hervormd en verruimd. De artikelen 128 tot 134 en artikel 135, 18°, van het programmadecreet van 18 december 2015 wijzigen artikel 3.2.1 van Energiedecreet van 8 mei 2009 met betrekking tot het energiefonds, en titel XIV van het Energiedecreet van 8 mei 2009, met betrekking tot een aanpassing van de Vlaamse energieheffing. Die hervorming trad op 1 maart 2016 in werking. De heffing werd niet gebruikt voor de financiering van de regulator, groene warmte (zoals in heffingsjaar 2015 het geval was), maar heeft tevens een regulerend karakter en is bedoeld voor de algemene financiering van het energiebeleid (zoals reeds voorzien is in het Energiedecreet, zijnde de openbare dienstverplichtingen inzake energie, voor haar sociaal energiebeleid, haar beleid inzake het rationeel energiegebruik, haar beleid inzake warmte-krachtkoppeling, haar beleid inzake de hernieuwbare energiebronnen) en de energiekosten van de Vlaamse overheid. Dat decreet werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 december 2015, en trad op 1 maart 2016 in werking.

Bij arrest nr. 83/2017 vernietigde het Grondwettelijk Hof op 22 juni 2017 de artikelen 129 tot en met 134 en artikel 135, 18° van het Vlaamse decreet van 18 december 2015 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2016.

Het Gr. Hof stelde in haar voormelde arrest dat hoewel nog steeds een forfaitair basisbedrag wordt geïnd terwijl voor bepaalde afnamepunten geen enkel verbruik wordt vastgesteld, het bedrag van de energieheffing eveneens wordt vastgesteld op basis van het jaarlijkse elektriciteitsverbruik, dat zelf wordt berekend op basis van de voortschrijdende jaarlijkse som van de afnamen. Doordat de in het geding zijnde heffing op die manier gekoppeld is aan die afgenomen hoeveelheid elektriciteit, heeft zij volgens het Gr. Hof tot gevolg dat aan de houder van een afnamepunt een belasting wordt opgelegd die niet kan worden onderscheiden van die waarin is voorzien in de federale

¹ Decreet van 18 december 2015 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2016, BS 29 december 2015.

bepalingen die het elektriciteitsverbruik zelf belasten, en waardoor afbreuk wordt gedaan aan het fiscale non bis in idem beginsel. Dit vormt de grond voor de vernietiging.

Teneinde de rechtsonzekerheid en de administratieve en juridische moeilijkheden te vermijden die een vernietiging met terugwerkende kracht zou teweegbrengen besliste het Grondwettelijk Hof echter de gevolgen van de vernietigde bepalingen met toepassing van artikel 8, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof te handhaven voor de heffingsjaren 2016 en 2017. Ten gevolge van het arrest van het Grondwettelijk Hof valt de Vlaamse overheid vanaf 1 januari 2018 echter terug op het "oude" tarief van 25 eurocent per maand per afnamepunt.

1.2. Probleemstelling

De eerste doelstelling van de energieheffing betrof het wegwerken certificatenoverschot en de werking van de certificatenmarkt herstellen. Bijkomend werden inkomsten van de heffing gebruikt voor de financiering van de energieregulator en voor de bevordering van groene warmte. Om deze doelstelling te blijven verwezenlijken zijn nog steeds maatregelen nodig.

1.1.1. Startpositie 2014/2015 bij het uitwerken van de energieheffing

Het overschot aan certificaten was de jaren voorafgaand aan de uitwerking van de energieheffing steeds verder toegenomen. Dit had als gevolg dat de marktprijzen sterk gedaald waren, waardoor de certificaten steeds meer aan de decretaal vastgelegde minimumprijs werden verkocht aan de netbeheerders. De netbeheerders moeten deze certificaten opkopen in uitvoering van een openbaredienstverplichting, die oorspronkelijk enkel bedoeld was als noodoplossing bij tijdelijke dalingen van de certificaatprijzen. Bij de netbeheerders werd een zeer groot kapitaal aan certificaten opgebouwd, waardoor zij ook toenemende financiële kosten moesten dragen. Door de bevrozing van de nettarieven konden zij deze kosten ook gedurende die periode niet doorrekenen in de tarieven. De prognoses op basis van het verwachte aantal toe te kennen en in te leveren certificaten gaven aan dat deze problemen nog zouden toenemen. Er moest een oplossing worden gevonden voor het uit de hand lopen van de rol van de netbeheerders die hen werd opgelegd door de decretale verplichting tot aankoop aan minimumprijs en de normale marktwerking van het certificatenstelsel moest worden hersteld.

Voor de berekening van de hoogte van de in 2016 verhoogde energieheffing is toen uitgegaan van volgende weg te werken overschotten:

- Prognose cumulatief overschot groenestroomcertificaten 2020: 19,3 miljoen, waarvan 10,4 miljoen Langerlo, 3 miljoen BEE en 5,9 miljoen historisch overschot. Met de ontvangsten van de energieheffing weg te werken over 5 jaar aan waarde GSC van 93 euro = 359,6 miljoen euro per jaar nodig (=19,3 miljoen GSC x 93/5jaar).
- Cumulatief overschot warmte-kratchcertificaten 2020: 20,8 miljoen. Weg te werken over 5 jaar aan waarde WKC van 27 euro = 112,3 miljoen euro per jaar nodig.

Totaal : 471,9 miljoen euro per jaar nodig.

Andere uitgaven te financieren met de middelen van de energieheffing:

- VREG (5,1 miljoen euro);
- Calls groene warmte (10,5 miljoen euro);

1.1.2. Ontwikkelingen sinds 2015 met impact op evolutie certificatenmarkten

1.1.2.1. Groenestroomcertificatenmarkt

Evolutie overschot groenestroomcertificaten:

- Inleveringsperiode 31 maart 2014: 5,9 miljoen certificaten
- Inleveringsperiode 31 maart 2015: 8,2 miljoen certificaten
- Inleveringsperiode 31 maart 2016: 10,3 miljoen certificaten
- Inleveringsperiode 31 maart 2017: 7,7 miljoen certificaten

De portefeuille groenestroomcertificaten bij de netbeheerders is als volgt geëvolueerd:

- 31 maart 2016: 8,5 miljoen certificaten
- 31 maart 2017: 5,9 miljoen certificaten
- 26 juni 2017: 3,6 miljoen certificaten
- 31 augustus 2017: 2,4 miljoen certificaten, waarvan 0,8 miljoen afkomstig zijn van PV van particulieren

De redenen voor de evoluties op vlak van overschot en portefeuille van de netbeheerders zijn de volgende:

- Opkoop van certificaten via DAEB-regeling in 2016 en 2017 ter waarde van 165 miljoen euro met middelen van de verhoogde energieheffing;
- De verhoging van het quotum in 2016;
- Het minder uitreiken van groenestroomcertificaten voor biomassa door de sluiting van Langerlo en de lagere productie van de centrale van Rodenhuize;
- Afschaffing van de retrobanding voor PV-certificaten. Deze retrobanding werd afgeschaft met ingang vanaf 1 januari 2016;
- De netbeheerders hebben een deel van hun stock groenestroomcertificaten kunnen verkopen aan marktpartijen.

De verwachte verhoging van het aantal uitgereikte certificaten vanaf 2017 zal zich ook niet doorzetten omdat twee geplande grootschalige biomassaprojecten naar alle waarschijnlijkheid niet zullen doorgaan.

In de tweede helft van 2013 werd de aanvraag voor een voorlopige bandingfactor ingediend voor de centrale van BEE Power Gent, waarop deze door het VEA werd berekend en door de minister werd gevalideerd via ministerieel besluit van 25 oktober 2013. Op 2 mei 2016 werd door de Vlaamse Regering beslist dat, aangezien de noodzakelijke definitieve gegevens van de installatie door de steunaanvrager niet binnen de wettelijke termijn van uiterlijk zes maanden na de aanvraag van de definitieve bandingfactor zijn aangeleverd², de voorlopige bandingfactor voor dit project kwam te vervallen. Het beroep van de projectontwikkelaar werd door de Raad van State (RvS) verworpen.

Voor de conversie van de centrale te Langerlo werd de aanvraag voor een voorlopige bandingfactor ingediend en afgehandeld in de tweede helft van 2013. De definitieve bandingfactor werd toegekend in juli 2015, via ministerieel besluit van 14 juli 2015. De centrale van Langerlo werd op 20 april 2017 failliet verklaard en gaat waarschijnlijk niet door. Momenteel loopt er echter nog een beroep van de curatoren bij de RvS tegen de beslissing van het VEA om de geldigheidsduur van de startdatum niet te verlengen.

² Cfr. artikel 6.2/1.7, §2, vierde lid, van het Energiebesluit.

De Vlaamse doelstelling voor 2020 beloopt 25.074 GWh. Om deze doelstelling te behalen, zijn recent het Windplan, Zonneplan, energieplan en Warmteplan goedgekeurd. Deze plannen voorzien in een hele reeks bijkomende acties en projecten. De financiering van deze nieuwe acties en projecten zijn reeds verrekend, gezien de extra toe te kennen certificaten zijn verrekend in de prognoses. Desondanks blijft wellicht een tekort geraamd op grootte-orde 1.400 GWh onbestemd. Wanneer een overschot op een bepaalde technologie zou voorkomen of overheden, bedrijven en burgers zetten zich maximaal in, dan daalt het onbestemde gedeelte van de doelstelling. Het uiteindelijke onbestemde gedeelte kan in dat geval ingevuld worden met statistische aankoop.

1.1.2.2. Warmte-krachtcertificatenmarkt

Evolutie overschot warmte-krachtcertificaten:

- Inleveringsperiode 31 maart 2014: 11,0 miljoen certificaten
- Inleveringsperiode 31 maart 2015: 12,9 miljoen certificaten
- Inleveringsperiode 31 maart 2016: 14,4 miljoen certificaten
- Inleveringsperiode 31 maart 2017: 16,6 miljoen certificaten

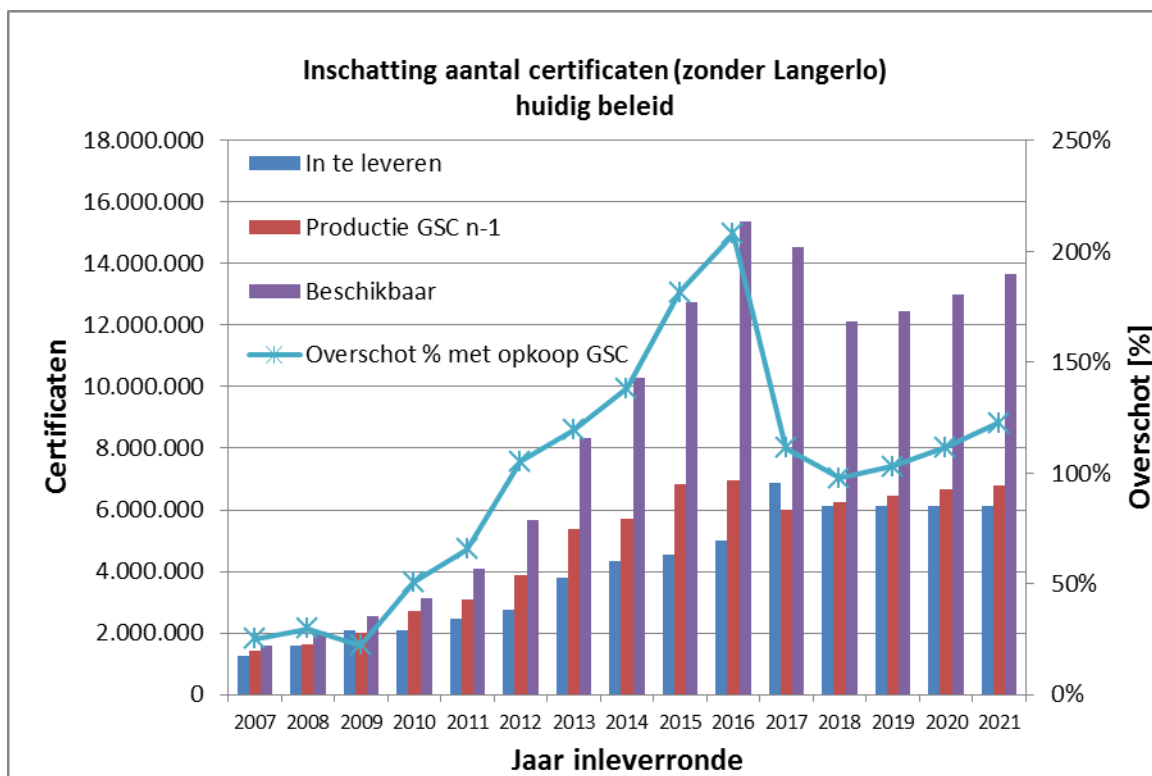
De portefeuille warmte-krachtcertificaten bij de netbeheerders is als volgt geëvolueerd:

- 31 maart 2016: 7,5 miljoen certificaten
- 31 maart 2017: 10,7 miljoen certificaten
- 31 augustus 2017: 11,6 miljoen certificaten

Het overschot warmte-krachtcertificaten evenals de portefeuille warmte-krachtcertificaten bij de netbeheerders is de voorbije jaren blijven stijgen.

1.1.3. *Recentste prognoses evolutie certificatenoverschotten (2012-2022)*

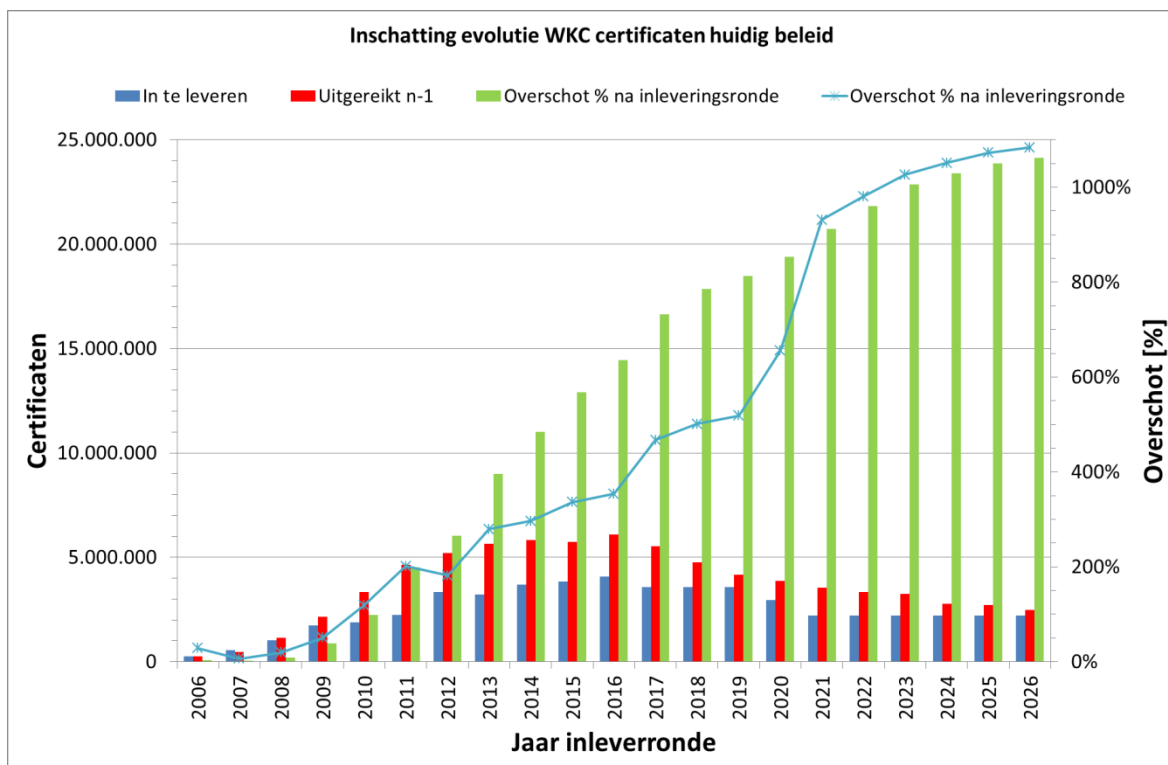
1.1.3.1. Groenestroomcertificaten (huidig beleid zonder de aanpassingen afgesproken tijdens begrotingsopmaak 2018)

Bovenstaande figuur toont de meest recente prognose van de evolutie van het certificatenoverschot onder het huidige beleid. Er wordt rekening gehouden met de huidige quota en de doelstellingen van het Zonneplan/energieplan van 6,4 miljoen bijkomende zonnepanelen en het Windplan van 280 bijkomende windturbines. De biomassacentrales van BEE en Langerlo worden niet in rekening gebracht. In 2016 en 2017 worden 1,8 miljoen groenestroomcertificaten van de markt gehaald via de DAEB-regeling.

Volgens de recentste prognoses zou het overschot jaarlijks opnieuw geleidelijk stijgen van ongeveer 100.000 in 2018 naar 700.000 groenestroomcertificaten in 2021. Dit komt voornamelijk door de bijkomende ambities voor wind en PV-installaties met een vermogen groter dan 10 kW.

1.1.3.2. Warmte-kratchcertificaten (huidig beleid zonder de aanpassingen afgesproken tijdens begrotingsopmaak 2018)

In de huidige beleidsomstandigheden zonder opkoop van WKK-certificaten, neemt het cumulatief overschot van de WKC's systematisch toe. Er wordt een daling van het aantal toe te kennen certificaten verwacht omwille van de degressiviteit en de ingrijpende wijzigingen waardoor er minder certificaten moeten worden uitgereikt aan bestaande WKK-installaties. Het quotumpercentage van het aantal in te dienen certificaten steeg geleidelijk van 8,6% in 2013 naar 11,2% voor de inleveringsperiode 2016. Vanaf de inleveringsperiode 2017 tot 2019 blijft het quotumpercentage gelijk, maar werden de vrijstellingen voor grote verbruikers verhoogd. Voor de inleveringsperiode op 31 maart 2020 daalt het quotum van 11,2% naar 9,3% en voor de inleveringsperiode 2021 en daarna naar 7%. Hierdoor ligt het verwachte aantal uitgereikte certificaten steeds hoger dan het aantal certificaten dat ingeleverd moet worden met een toename van het overschot tot gevolg.

1.3. Oplossing

De oplossing die zich aanreikt is enerzijds een aanpassing van de groenestroom- en WKK-quota en anderzijds een aanpassing van de (vernietigde) energieheffing. De modaliteiten van deze oplossing worden nader besproken onder de artikelsgewijze bespreking.

2. Adviezen

2.1. Adviezen van de strategische adviesraden

De SERV en de Minaraad lieten elk via schrijvens d.d. 26 oktober 2017 weten dat toegestane adviestermijn hen niet toelaat om het dossier grondig te analyseren en te onderbouwen en om het overleg hierover tijdig af te ronden, en dat zij dan ook in het kader van de adviesvraag geen advies hierover verstrekken.

2.2. Advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State

Op 27 oktober 2017 werd de adviesaanvraag van de Vlaamse minister, bevoegd voor het energiebeleid, betreffende het "Decreet houdende wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009, wat betreft de aanpassing van de groenestroomdoelstellingen, de WKK-doelstellingen en de energieheffing", in de rol van de afdeling Wetgeving van de Raad van State ingeschreven. De termijn waarbinnen het advies moet worden gegeven, verstreek op 28 november 2017.

De afdeling Wetgeving van de Raad van State verstreekte betreffende het voormelde ontwerp van decreet haar advies nr. 62.377/3 echter pas op 1 december 2017. Het advies gaat als bijlage 2.

De Raad van State maakte in haar advies de volgende opmerkingen:

- De Raad van State bevestigt expliciet dat, in tegenstelling tot de door het Grondwettelijk Hof vernietigde heffing, de thans voorliggende heffing niet voorziet in een belasting op een materie die al het voorwerp uitmaakt van een federale belasting. Het gegeven dat bij het bepalen van het tarief van de heffing een onderscheid wordt gemaakt tussen afnemers aangesloten op laag-, midden-, of hoogspanning, doet hieraan volgens de Raad geen afbreuk. De aard van die aansluiting is immers niet bepalend voor de omvang van het verbruik, maar refereert veeleer aan de capaciteit van de aansluiting. Ook het onderscheid dat wordt gemaakt tussen de verschillende soorten van afnemers aangesloten op het laagspanningsnet (beschermd afnemers, andere residentiële afnemers, en niet-residentiële afnemers), houdt geen verband met het verbruik van die afnemers, zodat de belastbare materie van de heffing verschilt van die van de federale bijdrage ingevoerd bij artikel 21*bis* van de wet van 29 april 1999 „betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt“. De differentiaties die de ontworpen heffing bevat nemen bijgevolg niet weg dat de belastbare materie een fundamenteel verschillend karakter vertoont ten opzichte van die federale bijdrage, aangezien ze duidelijk onderscheiden is van de belasting van het elektriciteitsverbruik zelf.
- De Raad meent dat als zou blijken dat de ontworpen regeling, door het geheel van afnamepunten van het federaal tractienet spoor niet als één afnamepunt te beschouwen, een onevenredige last zou leggen op de NMBS, waardoor de NMBS niet of zeer moeilijk zijn taken zou kunnen voldoen, die regeling niet bestaanbaar zou zijn met evenredigheidsbeginsel dat het Vlaamse Gewest bij de uitoefening van zijn fiscale bevoegdheid moet in acht nemen. De Raad stelt echter dat ze niet in de gevolgen van de ontworpen regeling voor de NMBS inschatten en dus ook niet de gevolgen voor de bevoegdheidsoefening door de federale overheid.

Het argument dat door de heffing en het uitoefenen van de gewestelijke fiscale bevoegdheden de uitoefening van de bevoegdheden van de federale overheid onmogelijk of overdreven moeilijk wordt gemaakt, is evenwel niet ernstig. Vooreerst is de hoogte van de heffing niet van die aard dat daardoor de NMBS niet of moeilijk aan zijn taken kan voldoen, noch wordt in de werking van een dergelijk net, wat wel tot de federale bevoegdheid behoort, ingegrepen.

Het feit dat de federale wetgever de bedoeling had het tractienet spoor als een "één en ondeelbaar" net voor het hele land te beschouwen moet overigens worden genuanceerd. De opdeling op grond van de materiële bevoegdheid als een "federaal elektriciteitsnet" staat immers niet in de weg dat zo een type van net aan gewestelijke belastingregels wordt onderworpen of dat specifieke

materiële energiebevoegdheden van de gewesten niet ook op dat net van toepassing zou zijn. In dat geval zou immers in het belang van de "één en ondeelbaarheid" dat net ook moeten worden uitgesloten van toepassing van de verschillende gewestelijke certificatenverplichtingen en quotaregelingen, wat om evidente bevoegdheidsredenen niet het geval is. Ondanks de "technische en economische ondeelbaarheid" van het tractienetspoor is dat net ook onderworpen aan die regels die op dat punt binnen elk van de drie gewesten van toepassing zijn.

Er dient in dit kader op te worden gewezen dat het federale tractienet spoor conform artikel 7.1.10, §3, vijfde lid van het Energiedecreet voor toepassing van de certificatenverplichting evenmin als één afnamepunt wordt beschouwd, terwijl dit voor de gesloten distributienetten of gesloten industriële netten wel het geval is. Het geheel van afnemers die instaan voor het verzorgen van openbaar vervoer (tractienetten spoor (NMBS) en tram (De Lijn)) wordt in dat kader niet als één afnamepunt beschouwd.

Een andersluidende toepassing in het kader van de heffing zou dan overigens op zijn beurt voor een discriminatie zorgen tussen enerzijds het tractienet spoor en anderzijds de verschillende tractienetten van de gewestelijke vervoersmaatschappij De Lijn (het net van de kusttram, de stedelijke tractienetten tram in Gent, Antwerpen) en de MIVB-tramnetten vanuit Brussel richting Vlaams Brabant op het grondgebied van het Vlaamse Gewest (Tervuren, Kraainem Wezembeek-Oppem).

Het materiele toepassingsgebied van de nieuwe heffing zelf is dan ook mede bepaald parallel aan het toepassingsgebied van de certificatenregeling, waarbij enkel de gesloten netten (hetzij de gewestelijke gesloten distributienetten, hetzij de federale gesloten industriële netten) als één afnamepunt worden beschouwd.

Op dat punt moet dan ook worden opgemerkt dat de arresten nr. 135/2012 en nr. 98/2013 wel degelijk relevant zijn: de energieheffing dient immers mede tot de financiering van het hernieuwbare energiebeleid en beleid m.b.t. rationeel energiegebruik wat juist conform die arresten op het land een exclusieve gewestbevoegdheid is *ongeacht het spanningsniveau*. Het argument van de federale regering dat dat de gewestelijke bevoegdheid uit artikel 6, §1, VII, f) en h) van de BWHI als het ware ondergeschikt is aan de federale bevoegdheid inzake het vervoer van gas en elektriciteit, omdat het een de aangelegenheden betreft die wegens hun technische en economische ondeelbaarheid een gelijke behandeling op nationaal vlak behoefde, als bedoeld in artikel 6, §1, VII, tweede lid, werd expliciet door het Hof verworpen. Het argument kan dan ook worden gemaakt dat een heffing die dient tot financiering ervan ook kan worden geacht binnen die gewestelijke materiële bevoegdheden te vallen. Verder kan dan ook worden geconcludeerd dat een dergelijke ondeelbaarheid beperkt is tot het materiele toepassingsgebied waarover het gaat, en geen beperking kan inhouden van andere materiële bevoegdheden op het vlak van energie of belastingrecht. Er dient hierbij in herinnering worden gebracht dat het tractienet spoor ook geen materie betreft die door de federale regelgever werd aangeduid als een materie die conform artikel 170, §2, tweede lid GW aan de gewestelijke belastingbevoegdheid werd onttrokken.

Enkel het geheel van afnamepunten van een gesloten distributienet dat voldoet aan artikel 1.1.3, 56°/2, en van een net, vermeld in artikel 2, 41° van de federale Elektriciteitswet, wordt echter als één afnamepunt beschouwd. De heffing is in

dat geval verschuldigd door de afnemer die volgens het toegangsregister titularis was van het afnamepunt op het transmissienet, het plaatselijk vervoersnet van elektriciteit, het elektriciteitsdistributienet. Dit vloeit voort uit de adviezen van de VREG. De bijzondere problematiek van de gesloten distributienetten werd herhaaldelijk belicht door de Vlaamse energieregulator VREG in haar adviezen: <http://www.vreg.be/sites/default/files/document/advice/adv-2014-04.pdf> en <http://www.vreg.be/sites/default/files/document/advice/adv-2015-04.pdf>

Bij gesloten distributienetten/industriële netten, waarbij meerdere afnemers zich achter slechts één afnamepunt bevinden, is over die individuele eindafnemers achter het ene afnamepunt geen verdere informatie beschikbaar. Bijgevolg was er een noodzaak in te gaan op bemerkingen die hieromtrent door de VREG werden geformuleerd in haar adviezen.

Deze adviezen werden gedurende de periode dat de eerste forfaitaire heffing, zoals ingevoerd via het programmadecreet van 19 december 2014 van toepassing was, niet gevolgd, maar in de praktijk bleek dat de bemerkingen van de VREG terecht waren, en dat er relevante zeer concrete redenen zijn om wat betreft de aangesloten op een gesloten distributienet één afnamepunt te beschouwen en de afnemer die volgens het toegangsregister de titularis is van het "gesloten distributienetafnamepunt" als heffingsplichtige aan te merken. De praktische en objectieve reden hiertoe is dat eenvoudigweg de achterliggende elektriciteitsafnemers niet gekend of geregistreerd zijn. Het is dan ook in concreto niet werkbaar voor elk van deze afnemers een eigen afzonderlijk afnamepunt in aanmerking te nemen. In het kader van het decreet van 18 december 2015 werden deze adviezen gevolgd. Ook dit decreet volgt op dit punt de stelling van de regulator. Indien een eenvoudige aanpassing mogelijk zou zijn, dan was dit overigens door de regulator wel aangeduid.

De regel dat per gesloten distributienet één afnamepunt in aanmerking wordt genomen is dus noodzakelijk gezien de onmogelijkheid tot een heffing over te gaan in hoofde van elk van de achterliggende afnemers en stoelt dus wel degelijk op een praktische reden. Aangezien de gesloten industriële netten, vermeld in artikel 2, 41° van de federale Elektricitwet het federale equivalent vormt van de Vlaamse gesloten distributienetten en met exact dezelfde problematiek worden geconfronteerd, wordt deze maatregel ook naar hen uitgebreid.

Deze argumentatie gaat echter niet op voor het tractienetspoor, dat principieel ook onder het toepassingsgebied van deze heffing valt. Vooreerst is dit juridisch gezien op basis van de federale Elektricitwet een apart type net (art. 2, 42° van de federale Elektricitwet). Het "tractienet spoor" is immers de elektrische installaties van de spoorweginfrastructuurbeheerder die nodig zijn voor de uitbating van het spoorwegnet, waaronder installaties voor het transformeren en overbrengen van elektrische stroom ten behoeve van de diensten van tractie, veiligheid, seinwezen, telecommunicatie, wissels en verlichting, onderstations en bovenleidingen, met uitzondering van de elektrische installaties van de achterliggende afnemers, aangesloten op het tractienet spoor. Het opzet en filosofie van dit net verschilt dan ook fundamenteel van gesloten netten. Ook de federale wetgever achtte zodoende dit net een *sui generis* net dat fundamenteel verschilt van de federale gesloten industriële netten. Tot slot kan hier wel degelijk een correcte identificatie van de achterliggende afnemer (namelijk de spoorwegnetbeheerder) worden gemaakt, zodat het argument om als één belastbaar afnamepunt te worden beschouwd, wat de reden voor de vrijstellingsregeling is, hier niet opgaat. Meer nog, de federale wetgever heeft via

de wet van 26 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake energie de omschrijving van wat het tractienet spoor inhoudt juist expliciet gewijzigd ten einde de elektrische installaties van de achterliggende afnemers expliciet ervan uit te sluiten.

- Wat het verschil in behandeling tussen enerzijds privé distributienetten, directe lijnen betreft versus de door de heffing belaste en in het ontworpen artikel 14.1.1, §1 vermelde netten betreft, stelt de Raad dat uit de verantwoording in de memorie van toelichting voortvloeit dat (toegelaten) privé distributienetten niet volledig worden vrijgesteld van de heffing: voor zover zij aangesloten zijn op één van de in het ontworpen artikel 14.1.1, § 1, 1° tot 4°, van het Energiedecreet vermelde netten, is op dat afnamepunt de heffing verschuldigd. Aldus worden privé distributienetten in de praktijk op dezelfde wijze behandeld als de in het ontworpen artikel 14.1.1, § 2, tweede lid, vermelde gesloten distributienetten en gesloten industriële netten waarvan het geheel van afnamepunten als één afnamepunt wordt beschouwd. Op grond hiervan kan inderdaad volgens de Raad worden aangenomen dat het verschil in behandeling doordat de ontworpen regeling niet van toepassing is op afnamepunten op directe lijnen en privé distributienetten, redelijk is verantwoord.
- De Raad meent dat aangaande artikel 3 en 4 van het ontwerp vragen rijzen met betrekking tot de verenigbaarheid van die regeling, en van de financiering van de groenestroom- en warmtekrachtcertificaten in het algemeen, met het recht van de Europese Unie inzake staatssteun.

Het bestaande certificatsysteem maakt het voorwerp uit van een lopende heraanmelding bij de Europese Commissie. De vrijstellingsregeling uit artikel 7.1.10 en 7.1.11 zal het voorwerp zal uitmaken van een aparte aanmelding los van het systeem zelf. Artikel 3, 3° tot 7° van het ontwerp kadert in de in randnummer 189 van de EEAG voorziene mogelijkheid tot vrijstellingen, en zal in die aanmelding vervat zitten. Sowieso is de eerste toepassing ervan vis-à-vis de effecten op de quotumverplichting maar voorzien op 31 maart 2019, wat voldoende tijd voor de aanmelding overlaat, en tevens moeten de concrete modaliteiten nog via uitvoeringsbesluit worden vastgesteld.

- De Raad stelt dat in het ontworpen artikel 14.1.1, § 1, 4°, en § 2, tweede lid, van het Energiedecreet wordt verwezen naar "de federale Elektriciteitswet". Die woorden worden evenwel niet gedefinieerd in het Energiedecreet. De Raad stelt dat ofwel een definitie moet worden ingevoegd in artikel 1.1.3 van het Energiedecreet, waarin wordt verwezen naar de wet van 29 april 1999, ofwel moeten in het ontworpen artikel 14.1.1, § 1, 4°, en § 2, tweede lid, van het Energiedecreet de woorden "federale Elektriciteitswet" telkens worden vervangen door de woorden "wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt".

Er moet echter worden opgemerkt dat dezelfde term "federale Elektriciteitswet" reeds elders in het Energiedecreet (bijv. art. 7.1.6, art. 7.1.7 en art. 15.3.5/5) wordt gebruikt en dat dit wordt toegepast zonder problemen. Om die redenen heeft een aparte definitie in artikel 1.1.3, dat dan ook van toepassing is op die voormelde artikelen, dan ook de voorkeur op het gebruik van de volledige benaming van die wet in het ontworpen artikel 14.1.1.

- Tot slot maakte de Raad een opmerking met betrekking tot de inwerkingtredingsbepaling van het ontwerp, waarmee bij de redactie van het ontwerp rekening werd gehouden.

3. Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1

Dit artikel bepaalt dat deze materie een gewestbevoegdheid betreft. Artikel 6, §1, VII, eerste lid van de BWHI stelt dat de gewesten o.a. bevoegd zijn op vlak van het energiebeleid voor:

- a) De distributie en het plaatselijk vervoer van elektriciteit door middel van netten waarvan de nominale spanning lager is dan of gelijk aan 70.000 volt, met inbegrip van de distributienettarieven voor elektriciteit, met uitzondering van de tarieven van de netten die een transmissiefunctie hebben en die uitgebaat worden door dezelfde beheerder als het transmissienet;
- b) De openbare gasdistributie, met inbegrip van de nettarieven voor de openbare distributie van gas, met uitzondering van de tarieven van de netwerken die ook een aardgasvervoersfunctie hebben en die worden uitgebaat door dezelfde beheerder als het aardgasvervoersnet;
- c) De aanwending van mijnogas en van gas afkomstig van hoogovens;
- d) De netten van warmtevoorziening op afstand;
- e) De valorisatie van steenbergen;
- f) De nieuwe energiebronnen met uitzondering van deze die verband houden met de kernenergie;
- g) De terugwinning van energie door de nijverheid en andere gebruikers;
- h) Het rationeel energieverbruik.

Bijkomend bepaalt artikel 170, §2 van de Grondwet dat de gewesten een autonome belastingbevoegdheid hebben. In tegenstelling tot de vernietigde energieheffing is er echter geen sprake van eenzelfde belastbare materie, zodat er geen samenloop bestaat met de belastbare materie van de federale bijdrage, en de wet van 23 januari 1989 betreffende de in artikel [170], § 1 en 2, van de Grondwet bedoelde belastingsbevoegdheid zodoende niet van toepassing is. Er wordt zodoende teruggerepen naar de techniek van de forfaitaire heffing die aan de vernietigde heffing vooraf ging, en die expliciet door de Raad van State als zijnde geen dubbele belasting werd aanvaard.

Artikel 2

Dit artikel voert in het Energiedecreet nieuwe definities in van de begrippen "federale Elektriciteitswet", "laagspanning" (spanningsniveau tot 1000 volt), "middenspanning" (meer dan 1000 volt tot 30 kilovolt), en "hoogspanning" (vanaf 30 kilovolt) en specifiek voor de heffing van "residentiële afnemer".

Artikel 3, 1° en 2° en artikel 4

Er moet een onderscheid gemaakt worden tussen de quotumdoelstellingen groene stroom en de doelstellingen hernieuwbare energie in het kader van de Europese richtlijn.

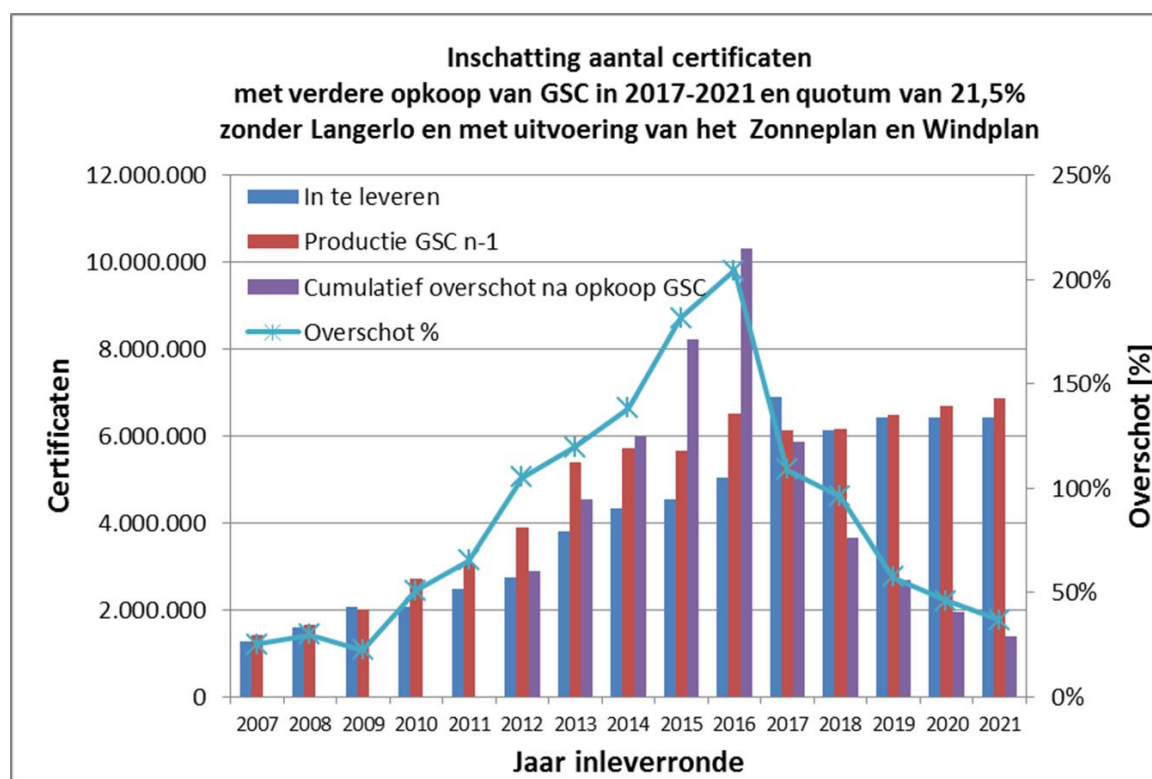
Voor Europa telt de totale productie van hernieuwbare energie onder de vorm van groene stroom, groene warmte en het gebruik van hernieuwbare energie in transport.

De quota van groene stroom mogen niet vergeleken worden met de doelstellingen in het kader van de richtlijn hernieuwbare energie omdat niet alle verbruik van elektriciteit certificaatplichtig is door de vrijstellingsregeling voor grote verbruiken. Een overschot van groenstroomcertificaten betekent niet dat er een overschot is op de invulling van de doelstelling hernieuwbare energie. Door de vrijstellingsregeling is er geen één-op-één-relatie meer tussen de quota van het groenstroomcertificatensysteem en de doelstelling in het kader van de richtlijn.

Verder is de productie van groene stroom niet allemaal certificaatgerechtigd omwille van de toepassing van een bandingfactor, het schrappen van een aantal categorieën die rendabel zijn zonder steun en de invoering van de eindigheid van ondersteuning van afgeschreven installaties. Dit betekent dat het aantal uitgereikte groenestroomcertificaten verschilt met de geproduceerde groene stroom die meetelt voor de doelstelling.

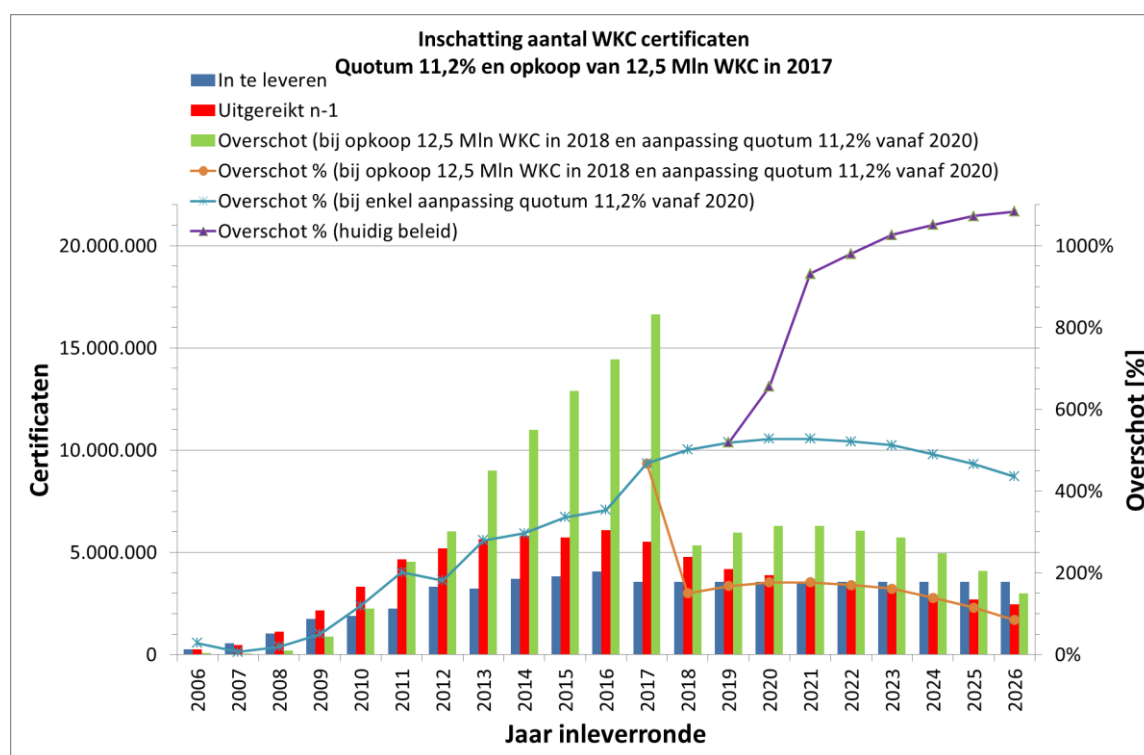
De voorgestelde quotumverhoging dient in eerste instantie om de marktwerking van het certificatenstelsel opnieuw te laten functioneren door overmatige certificatenoverschotten weg te werken, rekening houdend met de bijkomende ambities voor zon en wind.

Indien er in 2017 voor 50 à 80 miljoen euro extra, in 2018 voor 152 miljoen euro en vanaf 2019 jaarlijks voor 93 miljoen euro certificaten worden opgekocht, dan volstaat een quotumverhoging naar 21,5%. De resterende buffer in 2021 bedraagt dan 1,4 miljoen GSC. Om de markt te laten spelen is het aanhouden van een buffer van 2 à 2,3 miljoen certificaten optimaal.

Volgens het huidige beleid is voorzien dat het quotum voor WKC daalt van 11,2% naar 9,3% in 2019 en verder afneemt naar 7% vanaf 2020. In dit BAU-scenario neemt het cumulatief overschot verder toe. Indien het quotum van 11,2% behouden blijft, dan krijgen we een dalend verloop van het cumulatief overschot vanaf 2022 omdat er meer certificaten moeten worden ingeleverd dan het verwachte aantal uitgereikte WKC.

In de figuur hierna is de evolutie van het cumulatief overschot weergegeven indien met het beschikbaar saldo van de verhoogde energieheffing in het Energiefonds in 2017 (na goedkeuring notificatiedossier EC) een eenmalige opkoop van ongeveer 11 miljoen WKC's zou worden gefinancierd. Hiervoor is een budget van ongeveer 250 miljoen euro beschikbaar. Het exact aantal certificaten zal echter afhankelijk zijn van een aantal variabelen: de boekhoudkundige waarde, het absolute plafond van 31 euro en de door de netbeheerders concreet per certificaat betaalde minimumsteun. De resterende buffer in 2026 bedraagt 3 miljoen WKC. Bij de WKC is een optimale buffer 2,3 à 2,6 miljoen certificaten.

Artikel 3, 3° tot en met 6°

De maatregel, zoals beschreven in artikel 7.1.10, § 3, van het Energiedecreet van 8 mei 2009, bepaalt dat de quotumverplichting voor GSC van de elektriciteitsleveranciers vermindert doordat de totaal afgenomen hoeveelheid elektriciteit op hun afnamepunten (de factor 'Ev', die de basis is voor het verplicht quotum) wordt vermindert met een bepaalde hoeveelheid elektriciteit die wordt afgenomen. De maatregel van artikel 7.1.10, § 3, van het Energiedecreet wordt kortheidshalve ook wel aangeduid als de "quotumvermindering".

Bij het decreet van 27 november 2015 houdende diverse bepalingen inzake energie (artikel 29, dat tevens het quotum verhoogde, alsook de vermindering daarop) werd een paragraaf 3/1 aan voormeld artikel toegevoegd. Deze paragraaf voorziet in een alternatieve mogelijkheid om het op ondernemingsniveau verschuldigde bedrag van de door financieringssteun voor hernieuwbare energie ontstane kosten te beperken tot 4% dan wel 0,5% van de bruto toegevoegde waarde van de betrokken onderneming. Dit amendement heeft tot doel te voorkomen dat de concurrentiepositie van elektro-intensieve bedrijven overmatig wordt aangetast, doordat de impact van het quotum op elektro-intensieve verbruikers wordt beperkt, in de mate dat het is toegestaan door de Europese staatssteunregels. De cap voor elektro-intensieve verbruikers biedt de mogelijkheid om het door hen verschuldigde bedrag van de door financieringssteun voor hernieuwbare energie ontstane kosten te beperken indien aan bepaalde (door de Vlaamse Regering nader te bepalen) voorwaarden wordt voldaan.

Deze paragraaf 3/1 wordt aangepast op de volgende wijze:

- In navolging van andere lidstaten wordt de beperking van het bedrag, behalve op ondernemingsniveau, ook toegelaten op vestigingsniveau;
- Ten slotte wordt nog toegevoegd dat de vermindering dient te worden toegepast door het storten van een zekere bijdrage (i.e. de 4% dan wel 0,5% van de bruto toegevoegde waarde van de betrokken onderneming of vestiging) in het Energiefonds. Indien die nader te bepalen bijdrage effectief gestort is, wordt vervolgens de desbetreffende toegangshouder vrijgesteld van de quotumverplichting door de factor 'Ev' te verminderen met 100% van de hoeveelheid elektriciteit die werd afgenomen op het afnamepunt van de betrokken onderneming of vestigingseenheid naar rato van de hoeveelheid elektriciteit die werd afgenomen op het afnamepunt gedurende de periode in het jaar n-1 waarin de certificaatplichtige, vermeld in artikel 7.1.10, § 1, van het Energiedecreet van 8 mei 2009, toegangshouder was. De concrete voorwaarden en procedurele modaliteiten dienen verder bepaald te worden in het uitvoeringsbesluit.

De bijdrage is equivalent aan het percentage dat om als verenigbaar te worden aangemerkt de Europese Commissie voorschrijft dat steeds als minimumkost moet worden gedragen. In ruil voor het betalen van dat bedrag aan het Energiefonds worden deze ondernemingen of vestigingen dan vrijgesteld van de gevolgen van de certificatenverplichting.

De aangepaste § 3/1 luidt dan als volgt:

"§ 3/1. Het op ondernemingsniveau of vestigingsniveau verschuldigde bedrag van de door financieringssteun voor hernieuwbare energie ontstane kosten wordt beperkt tot 4% van de bruto toegevoegde waarde van de betrokken onderneming of vestiging. Voor ondernemingen of vestigingen met een elektriciteitsintensiteit van ten minste 20% wordt dit beperkt tot 0,5% van de bruto toegevoegde waarde van de betrokken onderneming of vestiging. Dit houdt in dat in afwijking van paragraaf 3 de factor Ev, vermeld in paragraaf 2, wordt verminderd met 100% van de hoeveelheid elektriciteit die werd afgenomen op het afnamepunt van de betrokken onderneming of vestigingseenheid naar rato van de hoeveelheid elektriciteit die werd afgenomen op het afnamepunt gedurende de periode in het jaar n-1 waarvan de certificaatplichtige, vermeld in paragraaf 1, toegangshouder was.

De Vlaamse Regering bepaalt de te volgen procedures, alsmede de modaliteiten en voorwaarden waaraan moet worden voldaan voor het verkrijgen van deze vermindering. De Vlaamse Regering maakt de toepassing van deze paragraaf afhankelijk van het storten van een bijdrage in het Energiefonds in het jaar n-1."

Artikel 5

Het belastbare feit in deze heffing vormt het beschikken over een afnamepunt op het elektriciteitsdistributienet, het plaatselijk vervoersnet, een gesloten distributienet of het transmissienet.

Er is momenteel, in tegenstelling tot een heffing op basis van het elektriciteitsverbruik die ten laste wordt gelegd van de eindgebruiker, geen belasting op het louter hebben van afnamepunten dus speelt er hier geen fiscale *non bis in idem*. De heffing maakt derhalve geen inbreuk op het verbod voor de gewesten om belastingen te heffen op materies die reeds het voorwerp uitmaken van een belasting door de Staat, zoals vervat in artikel 1 van de wet van 23 april 1989 betreffende de in artikel 170, §§ 1 en 2 bedoelde belastingbevoegdheid. Een heffing die specifiek de eindgebruiker treft en waarvan gesteld kan worden dat ze niet geheven worden op de 'afname van elektriciteit voor eigen gebruik', is dus een heffing op het loutere feit aangesloten te zijn op het net. Deze belastbare materie verschilt van de belastbare materie van o.a. de federale bijdrage. Dit wordt expliciet bevestigd in het advies nr. 56.739/1/3 van de afdeling Wetgeving van de Raad van State.

De heffing is verschuldigd per afnamepunt van de afnemer in het Vlaamse Gewest vastgesteld:

- 1° op het elektriciteitsdistributienet;
- 2° op het plaatselijk vervoersnet van elektriciteit;
- 3° op een gesloten distributienet van elektriciteit
- 4° op het transmissienet.

Elk afnamepunt valt onder het toepassingsgebied behalve de goedgekeurde gesloten DNB-netten die worden als 1 afnamepunt beschouwd.

Afnamepunten op directe lijnen vallen echter niet onder het toepassingsgebied van de heffing. Een directe lijn is een elektriciteitslijn met een nominale spanning die gelijk is aan of minder is dan 70 kilovolt, die een productie-installatie met een afnemer verbindt (art. 1.1.3, 26° Energiedecreet). Dergelijke lijnen maken geen deel uit van een distributienet. Aangezien conform artikel 4.5.1, eerste lid van het Energiedecreet de aanleg van directe lijnen op de eigen site om elektriciteit te leveren, principieel toegelaten is, en er hiervoor geen melding moet geschieden, is er ook geen zicht op de afnamepunten en wie de houder ervan is. Enkel wanneer de lijn de grenzen van de eigen site overschrijdt, is conform artikel 4.5.1, tweede lid van het Energiedecreet een voorafgaande toelating van de VREG nodig. Er is bij een directe lijn evenmin een "leverancier" in de zin van het Energiedecreet.

Een privé-distributienet is elke elektriciteitslijn, elke aardgasleiding of elk net voor distributie van elektriciteit of aardgas dat niet wordt uitgebaat door een door de VREG aangewezen distributienetbeheerder noch door de beheerder van het plaatselijk vervoernet, en dat geen gesloten distributienet, directe lijn of directe leiding is (art. 1.1.3, 101°/1 Energiedecreet). Privé-distributienetten zijn, behoudens enkele in artikel 4.7.1, §2 van het Energiedecreet limitatief opsomde gevallen, op grond van artikel 4.7.1, §1 van het Energiedecreet principieel verboden.

Toegelaten privé-distributienetten van elektriciteit vallen echter buiten het toepassingsgebied van de heffing. Een dergelijk privé-distributienet wordt wel beschouwd als één afnamepunt van het distributienet wanneer het daadwerkelijk aangesloten is op een normaal net.

Ofschoon het transmissienet op het vlak van netbeheer buiten de gewestelijke materiële bevoegdheden valt, is dit op het vlak van hernieuwbare energie en rationeel energiegebruik niet het geval. Dit werd via de arresten nr. 135/2012 en nr. 98/2013 van het Grondwettelijk Hof expliciet bevestigd.

Het Hof meende in haar arrest nr. 98/2013³ dat het opleggen van verplichtingen met betrekking tot hernieuwbare energie en rationeel energiegebruik tot de exclusieve bevoegdheid van de gewesten behoort, behoudens in zoverre zij de kernenergie betreffen en de mariene gebieden die buiten het territoriaal bevoegdheidsgebied van de gewesten gelegen zijn. Het komt volgens het Hof enkel de gewesten toe in de hen toegewezen aangelegenheden verplichtingen op te leggen aan alle betrokken actoren op de energiemarkt, niet alleen wat hun activiteiten op het distributienet betreft, maar ook wat hun activiteiten op het vervoers- of transmissienet betreft. Eerder in 2012 had het Hof geoordeeld dat het feit, dat voor productie-installaties aangesloten op het distributienet er wel, maar voor installaties aangesloten op het transmissienet er geen minimumsteun voor groenestroomcertificaten en warmtekrachtcertificaten is voorzien, een discriminerende lacune in de decreetgeving betreft.⁴ Deze lacune werd via decreet van 28 juni 2013 rechtgezet.⁵

Ook de op het transmissienet aangesloten ondernemingen komen zodoende in aanmerking voor de in artikel 7.1.6 en artikel 7.1.7 van het Energiedecreet van 8 mei 2009 vermelde minimumsteun voor groenestroomcertificaten en warmtekrachtcertificaten, en dragen zodoende bij in de kosten van de distributienetbeheerders. Het is dan ook billijk dat ook zij thans aan deze energieheffing worden onderworpen.

Aangezien ook de gewestelijke gesloten distributienetten onder het toepassingsgebied van de heffing vallen, worden - aangezien nu ook het transmissienet onder het toepassingsgebied valt - ook de afnamepunten op de daaraan gekoppelde gesloten netten, als vermeld in artikel 2, 41° en 42° van de federale Elektriciteitswet, thans belast. Op deze wijze wordt een ongelijke behandeling tussen de verschillende soorten gesloten net vermeden.

Het geheel van afnamepunten van een gesloten distributienet dat voldoet aan artikel 1.1.3, 56°/2, en van een net, vermeld in artikel 2, 41° van de federale Elektriciteitswet, wordt echter als één afnamepunt beschouwd. De heffing is in dat geval verschuldigd door de afnemer die volgens het toegangsregister titularis was van het afnamepunt op het transmissienet, het plaatselijk vervoersnet van elektriciteit, het elektriciteitsdistributienet.

Bij gesloten distributienetten/industriële netten, waarbij meerdere afnemers zich achter slechts één afnamepunt bevinden, is over die individuele eindafnemers achter het ene afnamepunt geen verdere informatie beschikbaar.⁶

³ GwH, 9 juli 2013, nr. 98/2013, B.19-B.20.

⁴ GwH 30 oktober 2012, nr. 135/2012.

⁵ F. DEWAELE, "Hernieuwbare energie en rationeel energiegebruik anno 2013: in varietate concordia?", 216-224, in DEKETELAERE, K. & DELVAUX, B. (ed.), *Jaarboek energierecht 2013*, Antwerpen, Intersentia, 2014, 332 p.

⁶ De bijzondere problematiek van de gesloten distributienetten werd herhaaldelijk belicht door de Vlaamse energieregulator VREG in haar adviezen:

<http://www.vreg.be/sites/default/files/document/advice/adv-2014-04.pdf>;

<http://www.vreg.be/sites/default/files/document/adv-2015-04.pdf>

De regel dat per gesloten distributienet één afnamepunt in aanmerking wordt genomen is dus noodzakelijk gezien de onmogelijkheid tot een heffing over te gaan in hoofde van elk van de achterliggende afnemers en stoelt dus wel degelijk op een praktische reden.

Aangezien de gesloten industriële netten, vermeld in artikel 2, 41° van de federale Elektriciteitswet het federale equivalent vormt van de Vlaamse gesloten distributienetten wordt deze maatregel ook naar hen uitgebreid.

Deze argumentatie gaat echter niet op voor het tractienetspoor, dat principieel ook onder het toepassingsgebied van deze heffing valt. Vooreerst is dit juridisch gezien op basis van de federale Elektriciteitswet een apart type net (art. 2, 42° van de federale Elektriciteitswet). Het "tractienet spoor" is immers de elektrische installaties van de spoorweginfrastructuurbeheerder die nodig zijn voor de uitbating van het spoorwegnet, waaronder installaties voor het transformeren en overbrengen van elektrische stroom ten behoeve van de diensten van tractie, veiligheid, seinwezen, telecommunicatie, wissels en verlichting, onderstations en bovenleidingen, met uitzondering van de elektrische installaties van de achterliggende afnemers, aangesloten op het tractienet spoor. Het opzet en filosofie van dit net verschilt dan ook fundamenteel van gesloten netten. Ook de federale wetgever achtte zodoende dit net een *sui generis* net dat fundamenteel verschilt van de federale gesloten industriële netten. Tot slot kan hier wel degelijk een correcte identificatie van de achterliggende afnemer (namelijk de spoorwegnetbeheerder) worden gemaakt, zodat het argument om als één belastbaar afnamepunt te worden beschouwd hier niet opgaat.

Artikel 6

Het bepalen van het belastingtarief en het vaststellen van de modalisering ervan komt de bevoegde fiscale regelgever toe. Wanneer hij daartoe criteria van onderscheid hanteert, moeten die objectief en redelijk kunnen worden verantwoord. De tarieven en de modaliteiten ervan moeten op gelijke wijze worden toegepast ten aanzien van eenieder die zich ten opzichte van de maatregel en het nagestreefde doel in een gelijkwaardige positie bevindt, zij het dat de fiscale wetgever een verscheidenheid aan individuele toestanden kan dienen op te vangen in categorieën die, noodzakelijkerwijs, slechts bij benadering met de werkelijkheid overeenstemmen.⁷

In haar advies nr. 58.417 suggereerde de Raad van State in december 2015 om bij het bepalen van het tarief van de heffing rekening te houden met andere criteria die geen verband houden met het verbruik.⁸ Een mogelijkheid bestond er volgens de Raad in rekening te houden met het gegeven dat het om een natuurlijke, dan wel een rechtspersoon gaat of nog, om een kleine, een middelgrote of een grote onderneming. In dit decreet wordt hieraan uitvoering gegeven door het tarief enerzijds afhankelijk te maken van het spanningsniveau waarop het afnamepunt is aangesloten, anderzijds te koppelen aan het feit of men een residentiële of niet-residentiële afnemer is. Beide objectieve criteria hebben geen uitstaans met het verbruik zodat een dubbele belasting, zoals met de vorige energieheffing het geval was, hier niet van toepassing is.

De afbakening van het toepassingsgebied voor laagspanning is gestoeld door de wens om het afnamepunt van de woonst van een particulier aan een minder zwaar

⁷ Arbitragehof 9 december 1998, nr. 128/98

⁸ Advies 58.417/3 van 2 december 2015 over een amendement bij het voorontwerp van programmadecreet [lees: voorontwerp van decreet 'houdende bepalingen tot begeleiding van de Begroting 2016'], *Parl.St.* VI.Parl. 2015-2016, nr. 544/5, 36.

heffingsregime te onderwerpen, dan andere type van afnamepunten. Dit houdt in dat enkel de woningen of appartementen waar minstens één persoon is gedomicilieerd onder dit toepassingsgebied vallen, maar dat alle andere afnamepunten (ondernemingen, tweede verblijven,...) als niet-residentieel worden beschouwd. Dit is een objectief criterium als bedoeld in de rechtspraak van het Gr. Hof, en ook gesuggereerd in het advies van de RvS uit 2015.

Deze definitie spoort momenteel inhoudelijk gelijk met de definitie van "huishoudelijke afnemer". Er werd gekozen om die definitie in een specifieke definitie voor toepassing van de energieheffing te steken ten einde deze flexibel voor toekomstig gebruik of toekomstige aanpassingen te maken. Elke wijziging aan de definitie van huishoudelijke afnemer heeft immers consequenties voor andere takken van het gewestelijke energierecht (bijv. toepassingsgebied sociale openbardienstverplichtingen).

Het ontwerpdecreet voorziet thans in een nieuwe forfaitaire heffing. Binnen de heffing werd gekozen voor een differentiatie van de afnamepunten om te komen tot een gemoduleerde forfaitaire heffing die verschilt per type van afnamepunt.

Het tarief van de heffing bedraagt per afnamepunt per maand dat de afnemer in het heffingsjaar is aangesloten geweest op een van de netten, vermeld in artikel 14.1.1, § 1 van het Energiedecreet:

1° voor afnemers aangesloten op laagspanning:

a) voor residentiële afnemers: 42 eurocent per maand (oftewel 5 euro per jaar);

b) voor niet-residentiële afnemers: 7,87 euro per maand (oftewel 94,50 euro per jaar);

2° voor afnemers aangesloten op middenspanning: 150,00 euro per maand (oftewel 1.800 euro per jaar);

3° voor afnemers aangesloten op hoogspanning 875,00 euro per maand (oftewel 10.500 euro per jaar).

Aangezien de toegangshouders de gegevens inzake domicilie niet ter beschikking hebben, en ook niet rechtstreeks kunnen controleren wordt voorzien in een aantal maatregelen:

- De elektriciteitsdistributienetbeheerders worden belast met het verstrekken van de nodige gegevens aan de toegangshouders/leveranciers (zie infra artikel 9);
- Wat het onderscheid betreft tussen residentiële en niet-residentiële afnemers op laagspanning, wordt dit onderscheid met betrekking tot elk afnamepunt voor toepassing van elke heffingsmaand gemaakt aan de hand van de situatie zoals deze van toepassing was op de eerste dag van die maand. Het afnamepunt in kwestie behoudt deze status tot en met de laatste dag van diezelfde maand, en dit ongeacht eventuele verandering van de identiteit of status van de houder van het afnamepunt.
- Indien in de loop van een maand een afnamepunt aangesloten op één van de netten, vermeld in het artikel 14.1.1, §1, wordt weggenomen, dan wordt het tarief, vermeld in artikel 14.1.2, eerste lid, toegepast pro rata temporis voor de periode dat het afnamepunt tot de categorieën, vermeld in artikel 14.1.2, eerste lid, behoort.
- Indien in de loop van een maand een nieuw afnamepunt wordt aangesloten op één van de netten, vermeld in artikel 14.1.1, §1, dan is de heffing voor dat afnamepunt voor het eerst verschuldigd vanaf de eerste dag van de maand volgende op de aansluiting.
- Indien in de loop van een maand een afnamepunt wordt aangepast waardoor het van spanningsniveau verandert, dan is het tarief van de spanningscategorie waartoe het na wijziging behoort, als vermeld in artikel 14.1.2, eerste lid, voor

het eerst verschuldigd vanaf de eerste dag van de maand volgende op de wijziging.

Als sociale correctie wordt, voor de houders van een afnamepunt die beschermde afnemer zijn in een nultarief voorzien.

Dit houdt dan in dat de heffing, abstractie makende van verschuivingen m.b.t. afnamepunten en sociale correctie jaarlijks niet-geïndexeerd **114.605.846** euro opbrengt, te weten (foto eind september 2017 – gegevens afkomstig van de VREG, Infrax, Eandis en Elia):

LS			
beschermd	223.509,00	-	-
residentieel	2.543.737,00	5,00	12.718.685,00
niet-res	619.098,00	94,50	58.504.761,00
MS	23.273,00	1.800,00	41.891.400,00
HS	142,00	10.500,00	1.491.000,00
			114.605.846,00

Artikel 7

Dit artikel past artikel 14.1.3 van het Energiedecreet aan met betrekking tot de indexeringsformule. Deze wijziging houdt het resetten van de noemer van de formule in. De heffing wordt van rechtswege jaarlijks op 1 januari geïndexeerd door het tarief te vermenigvuldigen met het indexcijfer van de consumptieprijzen, vastgesteld voor de maand oktober van het vorige heffingsjaar, en te delen door het indexcijfer van de consumptieprijzen, vastgesteld voor de maand december van het jaar 2017. Deze indexering wordt voor het eerst toegepast met ingang van heffingsjaar 2019.

Artikel 8

Artikel 172, tweede lid, van de Grondwet bepaalt dat geen vrijstelling of vermindering van belasting kan worden ingevoerd dan door een wet (lees: decreet). Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof volgt immers dat een onderscheid niet in redelijkheid verantwoord is als het ertoe leidt dat van een bepaalde categorie van belastingplichtigen een belasting wordt geheven die hun draagkracht te boven gaat.⁹ Het komt de bevoegde fiscale wetgever toe al dan niet verminderingen te bepalen volgen objectief verantwoorde criteria.

Dit artikel bevat een sociale correctie voor de zogenaamde beschermde afnemers. Indien de afnemer, vermeld in artikel 14.1.1, §2, een beschermde afnemer is, wordt het tarief, vermeld in artikel 14.1.2, tot nul euro verminderd. Naar schatting 223.000 beschermde afnemers (gemiddeld hadden in 2016 7,88% van de klanten voor elektriciteit recht op de sociale maximumprijs), zouden van dat nultarief gebruik kunnen maken.

⁹ Arbitragehof 21 november 1991, nr. 34/91

Artikel 9

Aangezien de toegangshouders de gegevens inzake domicilie niet ter beschikking hebben, en ook niet rechtstreeks kunnen controleren, zal, naar analogie van de uitwisseling van gelijkaardige gegevens die tot en met de opheffing van de regeling m.b.t. de toekenning van de gratis kilowattuur plaatsvond, elke elektriciteitsdistributienetbeheerder op maandelijkse basis de nodige informatie aan de toegangshouders/leveranciers overmaken.

Als overgangsmaatregel dient elke elektriciteitsdistributienetbeheerder eerst uiterlijk de vijftiende dag van elke maand en dit voor het eerst uiterlijk op 15 april 2018 iedere toegangshouder op de hoogte brengen van het feit of er op het adres van de afnamepunten waarvoor die toegangshouder als dusdanig in het toegangsregister van die elektriciteitsdistributienetbeheerder staat geregistreerd op de eerste dag van de vorige maand minstens één natuurlijke persoon was gedomicilieerd. Vanaf 1 januari 2019 zal de standaardregeling van toepassing worden waardoor die netbeheerder echter uiterlijk de eerste dag van elke maand het feit moet doorgeven of er op het adres van die afnamepunten op de eerste dag van de vorige maand minstens één natuurlijke persoon was gedomicilieerd.

De elektriciteitsdistributienetbeheerders bekomen van het Rijksregister voor die afnamepunten de NAW-gegevens, te weten naam, adres, en woonplaats, en het rijksregisternummer en kunnen die gebruiken bij de volgende periodieke koppelingen met het rijksregister. De Vlaamse Regering kan nadere regels bepalen met betrekking tot de procedure van bovenvermelde kennisgevingen.

Als een residentiële afnemer op basis van de gegevens, vermeld in het eerste lid, onterecht het tarief, vermeld in artikel 14.1.2, eerste lid, 1°, b, werd aangerekend, dan bezorgt de betrokken residentiële afnemer aan diens toegangshouder een bewijs waarin aangegeven is dat hij of een andere natuurlijke persoon op de eerste dag van de betrokken heffingsmaand op het adres van het afnamepunt gedomicilieerd was. De toegangshouder corrigeert de aanrekening van de heffing overeenkomstig en stuurt een correctie naar het toegangsregister.

Artikel 10

Aangezien omwille van een aantal administratieve redenen eigen aan de elektriciteitsdistributienetbeheerders en de toegangshouders/leveranciers de inning van de energieheffing vanaf 1 januari 2018 gedurende de beginperiode administratief complex zal zijn, wordt bepaald dat de eerste doorstortingen door de toegangshouders aan Vlabel pas moet gebeuren juli 2018.

Deze bepaling doet echter geen afbreuk aan het temporele toepassingsgebied van de heffing zodat de heffing in hoofde van elke heffingsplichtige van kracht gaat en verschuldigd is vanaf 1 januari 2018, maar het geeft de toegangshouders de nodige ruimte om vanaf januari 2018 een correcte inning te organiseren. Rectificaties moeten gebeuren op eigen initiatief van de toegangshouder wanneer deze zelf een foutieve aanrekening vaststelt of bij klacht vanwege de heffingsplichtige conform de procedure uit 14.2.2, §1/1, vierde lid.

Deze overgangsbepaling is echter enkel van toepassing voor de nieuwe middels dit decreet ingestelde heffing. Zij is dan ook niet van toepassing op de gevolgen van de inning van de door het Gr. Hof vernietigde heffing. Wat de heffingsjaren 2016 en 2017 betreffen, waarvan de gevolgen van de vernietigde bepalingen met toepassing van artikel 8, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof werden gehandhaafd, blijft de normale innings- en doorstortingswijze onverkort van kracht.

Artikel 11

Een aantal gesloten distributienetten (gewestelijk) en gesloten industriële netten (federaal) hebben op dit moment een aanvraag lopende bij de daartoe bevoegde autoriteiten om als dusdanig worden erkend. Voornamelijk wat betreft de voormelde federale netten betreft deze aanvraagprocedure echter een lange en contentieuze procedure die in sommige gevallen al meer dan een jaar loopt. Het wordt daarom niet billijk geacht om die netten die al een aanvraag hebben lopen op een andere wijze te behandelen dan reeds erkende gesloten distributienetten en gesloten industriële netten, te meer daar die geviseerde netten in de feite reeds zo functioneren. Daarom wordt als overgangsmaatregel bepaald dat dergelijke netten toch conform artikel 14.1.1, §2, tweede lid worden behandeld op voorwaarde dat de daartoe bevoegde autoriteit tegen uiterlijk 1 januari 2021 een gunstige beslissing m.b.t. hun status als gesloten distributienet of gesloten industrieel net neemt. In het geval dat dergelijke beslissing op die datum uitblijft of de aanvraag reeds is afgekeurd, is echter voor die afnamepunten in kwestie het tarief verschuldigd dat zou zijn aangerekend wanneer er nooit een aanvraag tot erkenning had geweest. In dat geval zorgt de Vlabel voor een bijkomende aanslag.

Artikel 12

Deze bepaling regelt de inwerkingtreding. Het deel m.b.t. de energiehoefting uit het decreet treedt in werking op 1 januari 2018, wat dag 1 van de belastbare periodes is.

Wat betreft artikel 3, 3° tot en met 7° moet echter worden voorzien in een specifieke overgangsregeling. Ofschoon de inleveringsperiode voor de quotumverplichtingen groene stroom eindigen op 31 maart van het jaar N voor de quotumverplichting van het jaar N-1, dient het door de toegangshouders individueel te behalen quotum daarvoor reeds gekend te zijn. De toegangshouders dienen immers te weten hoeveel certificaten ze moeten indienen, en daardoor bijv. ook moeten aankopen. De invoering van de 100%-vermindering, vermeld in artikel 7.1.10, §3/1, eerste lid, in fine, kan pas worden toegepast na het volledig doorlopen van de procedure die door de Vlaamse Regering wordt vastgesteld en het storten van de bijdrage, vermeld in artikel 7.1.10, §3/1, eerste lid, wat niet meer kan worden verwezenlijkt voordat de volgende quotuminleveringsperiode met inlevering op 31 maart 2019 aanvangt en de hoogte van de te behalen quota zijn vastgesteld. Daarom kunnen wijzigingen die daarop rechtstreeks of onrechtstreeks ingrijpen niet van toepassing worden op een lopende quotum verplichting (m.a.w. de inleveringsperiode eindigend op 31 maart 2018). Zij kunnen dan ook ten vroegste inwerken op de inleveringsperiode die start op vanaf 1 april 2018.

Brussel,.....

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Bart TOMMELEIN